ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ **ΤΟΥ Ζ. ΖΟΖΕΦ - ΡΕΝΩ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Κι' ὁ δημοσιογράφος Σιμὸν 'Εμπὲρτ ἐξακολούθησε :

—'Ο Συριὲς ὅμως δὲν θέλησε νὰ κάνη ὅ,τι ἤθελαν οἱ Κινέζοι... Κι' ἔτσι ἕνα ὡραῖο βράδυ ἐξαφανίστηκε, λὲς κι' ἄνοιξε ἡ γῆ καὶ τὸν κατάπιε... 'Η παρομοίωσι αὐτὴ δὲν εἶνε ἴσως φανταστική, δὲν τὴν κάνω χάριν ἐμφάσεως, γιατὶ ὁ περίφημος σεισμὸς τοῦ Σὰν-Φρανσίσκο, ὑκρεμίζοντας τὰ σπίτια, ἀποκάλυψε συγχρόνως μιὰ ὁλόκληρη ὑπόγειο πόλι Κινέζων, ἄγνωστη ἐντελῶς ὡς τότε, τὴν ὕπαρξι τῆς ὁποίας κανένας δὲν ὑποψιαζόταν ὡς τότε, κι' ἡ ὁποία ἀσφαλῶς θἄχη ξαναχτιστῆ πάλι, ἀπὸ τότε. "Οταν ἐξαφανίζεται κανένας μὲ παρόμοιο τρόπο, καὶ μάλιστα ἔπειτα ἀπὸ φιλονεικία μὲ τοὺς Κινέζους, δὲν ξαναεμφανίζεται ποτέ του...

—Τότε, κύριε Σιμὸν 'Εμπέρτ, δὲν σᾶς φαίνεται πιθανόν, ὅτι ἴσως ὁ Συριὲς νὰ βρίσκεται στὸ Παρίσι αὐτὴ τὴ στιγμή ;

"Εκφρασις καταπλήξεως ζωγραφίστηκε στὸ πρόσωπο τοῦ γηραλέου μυθιστοριογράφου. Κι' ἀποκρίθηκε ἔντονα :

—'Ο Συριὲς στὸ Παρίσι ;... Μὰ τὴν πίστι μου, δὲν σᾶς πίστευα γιὰ πνευματιστή, κ. 'Ινιέτ!... Εἶνε σὰν νὰ μοῦ λέτε, ὅτι σὲ λίγο θ' ἀντικρύσω τὸν στρατηγὸ Μπουλανζὲ ἢ τὸν κύριο Θιέρσο, νὰ κόβουν βολτίτσες στὸ Βουλεβάρτο... "Ε, ὅσο πιθανὸν εἶνε αὐτό, ἄλλο τόσο εἶνε καὶ τὸ νὰ βρίσκεται ὁ Συριὲς στὸ Παρίσι!...

—Αὐτὸς ὁ 'Ανσέλμο, τὸν ὁποῖο δολοφόνησαν τὶς προάλλες, μοῦ βεβαίωσαν ὅτι ἦταν ἕνας ἀπ' τοὺς ὑπαιτίους τῆς καταδίκης τοῦ Συριές.. Εἶχε μάλιστα λάβει, ἐκεῖνες τὶς ἡμέρες, μιὰ ἐπιστολὴ γεμάτη ἀπὸ ἀπειλές... Καὶ φρονῶ ὅτι ὁ Συριὲς θὰ εἶνε ὁ δολοφόνος του!

—Δὲν ξέρω τὸ ἱστορικὸ τῆς ἄδικης καταδίκης τοῦ Συριὲς στὴ Νέα Ὑόρκη... Τὸν συνήντησα τότε, μονάχα μετὰ τὴν ἔξοδό του ἀπ' τὴ φυλακή. Καὶ στὸν "Αγιο Φραγκίσκο, ποτὲ δὲν ἄκουσα νὰ προφέρουν τὸ ὄνομα τοῦ 'Ανσέλμο ὡς σχετικὸ μὲ τὴν ὑπόθεσι Συριές... 'Ασφαλῶς θὰ θυμόμουν τότε τὴν τυχὸν ἀνάμιξι τοῦ 'Ανσέλμο στὴν ὑπόθεσι ἐκείνη, διαβάζοντας τὸ ὄνομά του—αὐτὲς τίς ἡμέρες—στὶς ἐφημερίδες... 'Αποκρούω ὅμως ἐντελῶς τὴν ὑποψία, ὅτι ἴσως ὁ Συριὲς νὰ ἐνέχεται μὲ ἕναν ὁποιονδήποτε τρόπο στὴ δολοφονία τοῦ 'Ανσέλμο.. "Οχι... "Οχι!.. Πρῶτα-πρῶτα, γιατὶ ὁ Συριὲς εἶνε ἐξάπαντος νεκρός... Κι' ὕστερα, καὶ νὰ ζοῦσε ἀκόμη, δὲν θὰ ἐνεργοῦσε ἀσφαλῶς μὲ ἕναν τέτοιο τρόπο... Δὲν θὰ κρυβόταν.. Θὰ ἄδειαζε ὁλόκληρο τὸ πιστόλι του στὰ στήθη τοῦ ἀντιπάλου του, καταμεσῆς στὰ βουλεβάρτα, καὶ δὲν θὰ προσπαθοῦσε νὰ δραπετεύση ἔπειτα...

—Θὰ τὸν γνωρίζατε, ἂν τὸν ἀντικρύζατε πρόσωπο μὲ πρόσωπο ;

—Βεβαιότατα!..

—Μπορῶ νὰ βασιστῶ σὲ σᾶς, ὅτι ἂν παρουσιαστῆ περίστασις, θὰ μοῦ πῆτε ἂν ὁ δεῖνα ἢ ὁ τάδε εἶνε ἢ ὄχι ὁ Συριές ;

—Μὰ εὐχαρίστως!... Προθυμότατα!... Εἶμαι πάντα στὴ διάθεσί σας.. Πρόκειται ἐδῶ περὶ ὑποθέσεως, ἡ ὁποία σχετίζεται ἄλλωστε στενὰ μὲ τὸ ἐπάγγελμά μου... "Ενα πρᾶγμα μόνον ὑπάρχει, τὸ ὁποῖο μὲ παραξενεύει, ὅπως παραξενεύει ἐπίσης κι' ὁλόκληρο τὸ Παρίσι... Αὐτὸ τὸ γεγονός, δηλαδή, τῆς κλειδωμένης ἀπ' ἔξω πόρτας, ποὺ τὸ κλειδί της βρέθηκε ἀπὸ μέσα... Μήπως ἔχετε τυχὸν λύσει, τὸ αἰνιγματικὸ αὐτὸ γεγονός ;...

—"Οχι... 'Ομολογῶ τὴν ἀδυναμία μου... 'Ισως ὅμως, αὐτὸ ποὺ ὀνομάζετε «αἴνιγμα», νὰ βρῆ ἐντὸς ὀλίγου τὴ λύσι του... 'Ο περίφημος ταχυδακτυλουργός, ὁ «"Αρχων τοῦ Μυστηρίου» δηλαδή, ὁ...

—Αὐτός, ποὺ τόσο πολὺ θριάμβευε, τώρα τελευταῖα, στὴν «'Αλάμπρα» ;...

—Ναί, ἀκριβῶς αὐτός!... "Ερχεται μαζύ μου ἀπόψε, γιὰ νὰ πᾶμε στὸ ἀπαρτεμὰν τῆς λεωφόρου ντὲ Τέρν, ὅπου ἔγινε τὸ ἔγκλημα... Θὰ εἶμαστε αὐτός, ἐγώ, καὶ δυὸ ἔμπιστοί μου... Θὰ προσπαθήση νὰ ἀνακαλύψη τί εἴδους τέχνασμα μεταχειρίστηκε ὁ δολοφόνος...

'Ο κ. Σιμὸν 'Ερμπὲρτ σηκώθηκε, καὶ μὲ ἔντονο ὕφος ἱκεσίας στὸ πρόσωπό του καὶ στὴ στάσι του, εἶπε :

—Κύριε διαμερισματάρχα, σᾶς ὑποβάλλω μιὰ εὐλαβικὴ παράκλησι : 'Επιτρέψτε μου νὰ παρασταθῶ στὴν ἐμπειρογνωμοσύνη αὐτή, τὴν ὁποία πρόκειται νὰ ἐνεργήση ὁ θαυμαστὸς ταχυδακτυλουργός!

'Ο κ. 'Ινιὲτ δίστασε...

'Η 'Αστυνομία φυλάγεται πάντα νὰ ἀνακατεύη τοὺς ἀνθρώπους τῶν Γραμμάτων στὶς ἰδιαίτερες ὑποθέσεις της...

'Υπῆρχε ὅμως πιθανότης νὰ τῆς χρειασθῆ ἀκόμη, στὸ μέλλον, ὁ Σιμὸν 'Εμπέρτ. 'Ο ἐπιφυλλιδογράφος ἦταν ὁ μόνος ἀμερόληπτος μάρτυς στὴν ὑπόθεσι αὐτή, ὁ ὁποῖος θὰ μποροῦσε νὰ ἀναγνωρίση τὸν Συριές, ἂν παρουσιαζόταν ἡ περίστασις. "Ισως μάλιστα καὶ νὰ ἦταν ἀπαραίτητη ἡ παρουσία του, στὴν ἐμπειρογνωμοσύνη ποὺ θὰ γινόταν, γιὰ τοὺς ἀνωτέρω λόγους

Τὰ σκέφθηκε ὅλα αὐτά, μὲ ταχύτητα ἀστραπιαία ὁ κ. 'Ινιέτ, κι' ἀμέσως ὕστερα εἶπε :

—Εὐχαρίστως, ἀγαπητέ μου μαίτρ!... Μὲ μεγάλη μου εὐχαρίστησι σᾶς τὸ ἐπιτρέπω... Λοιπόν, ὡρεβουὰρ ἀπόψε στὶς ἐννιά, στὴ λεωφόρο ντὲ Τέρν!...

* * *

Στὴ φυλακὴ τῆς «Σαντέ».

'Ο Κάρλιο καθόταν στὸ κελλί του, μὲ τὸ κεφάλι χαμηλωμένο, μὲ τὰ μάτια κλειστά.

Σκεπτόταν τὰ δυό του κοριτσάκια, τὰ ἀφημένα στὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ κεῖ κάτω, καθὼς καὶ τὴν ἄρρωστη στὸ σανατόριο γυναῖκα του.

'Η σιγαλιὰ τῆς φυλακῆς τὸν ἐνοχλοῦσε. 'Αφογκραζόταν μὲ λαχτάρα τὸν θόρυβο τῆς ζωῆς, ποὺ ἐρχόταν στὸ κελλί του ἀνάμεσα ἀπ' τοὺς παχεῖς τοίχους του. Κυλίσματα καμιονιῶν... Σάλπιγγες, κλάξον αὐτοκινήτων... Τιτυβίσματα σπουργιτιῶν.. Τὸν κανονικὸ βηματισμὸ τῶν δεσμοφυλάκων, ἔξω στὸν μακρόστενο διάδρομο.. Στέναζε διαρκῶς :

—"Αχ. Κατερινούλα μου, Λουϊζόν μου, κοριτσάκια μου!... "Αχ, Μαρία μου, γλυκειά μου γυναῖκα!...

"Ενας δεσμοφύλαξ μπῆκε στὸ κελλί του... Ποιὸς ξέρει γιὰ ποιὸν λόγο...

'Ο Κάρλιο δὲν τὸν εἶδε, γιατὶ κρατοῦσε ἀκόμη τὰ μάτια κλεισμένα

'Εκεῖνος τὸν χτύπησε ἀνάλαφρα στὸν ὦμο, λέγοντάς του :

—Λοιπόν ;... Πῶς πᾶν τὰ πράγματα ;... Δὲν εἶσαι εὐχαριστημένος ;... Μήπως τυχὸν νοσταλγῆς τὴ βραδυὰ τῆς περασμένης Δευτέρας ;

'Η βραδυὰ τῆς περασμένης Δευτέρας!... 'Ο φωνόγραφος!... 'Ο 'Ανσέλμο ποὺ φώναζε «βοήθεια!»... Τὸ αἷμα... 'Η 'Αστυνομία!... Τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ συρταριοῦ... Τὰ ἴχνη ἐπάνω στὸ κάθισμα!...

Πόσο μακρυνὰ τοῦ φαινόντουσαν ὅλα αὐτά, τοῦ Κάρλιο!... "Ανοιξε τὰ μάτια του καὶ κύτταξε μὲ κάποια εἰρωνεία τὸν δεσμοφύλακα. "Επειτα, γελῶντας τὸ ἰδιότροπο παχὺ γέλιο του, ἀποκρίθηκε μὲ ὕφος ἰδιαιτέρας συνεννοήσεως :

—"Οχι, κύριε... Σᾶς βεβαιώνω, ὅτι δὲν νοσταλγῶ τίποτε ἀπ' αὐτά... 'Απολύτως τίποτε... "Ο,τι συνέβη τὶς προάλλες, εἶνε σωστὸ δυστύχημα γιὰ τὸν κύριο 'Ανσέλμο... "Οχι ὅμως καὶ γιὰ μένα... Σᾶς φαίνεται παράξενο, ἴσως ;... Κι' ὅμως αὐτὴ εἶν' ἡ ἀλήθεια!...

VI

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΚΛΕΙΔΩΜΕΝΗΣ ΠΟΡΤΑΣ

'Εννιὰ ἡ ὥρα τὸ βράδυ, καὶ στὴ λεωφόρο ντὲ Τέρν, ἀριθ. 95, οἱ περισσότεροι ἀπ' τοὺς ἐνοίκους ἔλειπαν. ἄλλοι στὸ θέατρο κι' ἄλλοι σὲ συναυλίες. "Ωστε ἡ ἐπίσκεψις τῆς 'Αστυνομίας δὲν θὰ προκαλοῦσε, ἐκεῖ, μεγάλη συρροὴ περιέργων.

'Ο κ. 'Ινιέτ, ὁ Λεμπρετὸν κι' ὁ Λαρντύ, ἀνταμώθηκαν μπρὸς στὴν ἐξώπορτα μὲ τὸν «"Αρχοντα τοῦ Μυστηρίου» καὶ μὲ τὴ Λουκιανή.

—Δὲν νομίζετε, κύριε, εἶπε ὁ διαμερισματάρχης, ὅτι τὸ θέαμα τοῦ αἱματοβρεγμένου ἀκόμη ἀπαρτεμὰν μπορεῖ νὰ συγκινήση δισάρεστα τὴν κυρία σας ;...

—Πιθανόν! ἀποκρίθηκε ὁ "Αρχων τοῦ Μυστηρίου. Κι' εἶνε πιὸ πιθανὸν ἀκόμη, γιατὶ ἡ γυναῖκα μου εἶνε νεαρωτάτης ἡλικίας... Εἶνε πολὺ πιὸ νέα μάλιστα, ἀπὸ ὅ,τι φαίνεται... Μὰ θέλησε ἡ ἴδια νὰ ρθῆ... 'Επέμεινε πολύ... Τὴν πῆρα κι' ἐγὼ μαζύ μου

λοιπόν, γιατὶ μπορεῖ ἴσως νὰ μοῦ φανῆ καὶ πολὺ χρήσιμη.. Μὲ βοηθεῖ, ξέρετε, στὶς παραστάσεις μου... Ἔχει μεγάλη πεῖρα σ' αὐτὰ τὰ πράγματα!..

—Τότε, σύμφωνος κι' ἐγώ!... Περάστε, παρακαλῶ, κυρία μου!...

Καὶ μπῆκαν μέσα. Ἀνέβηκαν τὴ σκάλα. Ἡ θύρα τοῦ δευτέρου πατώματος ἄνοιξε, καὶ φάνηκε στὸ κατῶφλι της ἡ μητέρα τῶν ἀδελφῶν Μπυλφόρδ, μὲ τὴν Κατερίνα καὶ τὴ Λουϊζὸν γαντζωμένες στὸ φουστάνι της.

—Μπᾶ;... Ἔφτασαν πάλι οἱ «σαραντακορωνᾶδες»! ξεφώνισε δυνατὰ μόλις εἶδε τοὺς ἀστυνομικούς. Μήπως κοπιάσατε νὰ μοῦ ψαρέψετε καὶ κανέναν ἄλλον, ποὺ νὰ μὴν ἔχη κάνει τίποτα;... Ἔχ, λεβέντες μου!... Ἐμένα ποὺ μὲ βλέπετε, ἔκλεψα πρὶν ἀπὸ λίγη ὥρα τὸν πύργο τοῦ Ἄϊφφελ... Προσωρινά, τὸν ἔχω κρύψει στὴν τσέπη τῆς ποδιᾶς μου!... Πῶς;... Μ' ἀκοῦτε καὶ δὲν μὲ πιάνετε ἀκόμα;... Ὕστερα ἀπὸ τέτοιο ἔγκλημα ποὺ ἔκανα;... Χαρὰ στὰ μουτσουνά σας!... Καὶ τί κομψοὶ ποὺ μοῦ εἶστε!... Καὶ τί ὥμορφα σκαρπινάκια ποὺ φορᾶτε!... Μικρούλια καὶ κομψά, σὰν βαλίτσες ταξειδιοῦ!. Μπᾶ;... Νὰ καὶ μιὰ πουλαδίτσα τοῦ πεζοδρομίου, μαζύ τους;... Καλημέρα σας, μαντάμ!... Σὲ πολὺ ὥμορφη παρέα βρίσκεστε, μὰ τὴν πίστι μου!... Καὶ δὲν σᾶς ἦρθε ἀκόμη ἀναγούλα, μαζύ τους;... Κι' ἐσύ, βρὲ χονδροβάρελο, τί μὲ κυττάζεις ἔτσι;... Ναί... Ναί... Λέω αὐτὰ ποὺ λέω, καὶ δὲν φοβᾶμαι κανέναν!...

Τὸ ἀπαρτεμὰν τοῦ Ἀνσέλμο ἦταν πένθιμο, ἀπαίσιο, κηλιδωμένο παντοῦ μὲ αἷμα ξερό. Ὁ ἀέρας ἐκεῖ μύριζε ἀπὸ ἀποσύνθεσι καὶ μούχλα... Ἀντικείμενα ποὺ ἀνήκαν «τὸν πεθαμμένο, βρισκόντουσαν πεταγμένα δῶ κι' ἐκεῖ... Ἕνα μπαστοῦνι.. Ἕνα καπέλλο... Κουμπιὰ μανικετιῶν..

Νόμιζε κανένας, πὼς θάνοιγε ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ καμμιὰ πόρτα, κι' ὁ χορευτὴς θὰ παρουσιαζόταν!

Τὸ γιλέκο, τὸ ὁποῖο εἶχε προκαλέσει τὸ σταμάτημα τοῦ φωνογράφου βρισκόταν πλάγι σ' αὐτὸν διπλωμένο μὲ ἐπιμέλεια..

Σὲ ὅλα ἐκεῖ μέσα, ἡ σκόνη εἶχε ἁπλωθῆ πυκνή. Ἡ ἐντύπωσις τοῦ θεάματος αὐτοῦ ἦταν ὀδυνηρή, θλιβερή.

Ὡστόσο, ἡ Λουκιανὴ φαινόταν σὰν νὰ μὴν ἐπηρεαζόταν καὶ πολύ. Ἄλλωστε, ὑπῆρχε κάτι στὰ κινήματά της καὶ στὴ στάσι της, τὸ ἀλλόκοτο... Κάτι τὸ μηχανικό, τὸ αὐτόματο, τὰ ὁποῖα δὲν ἐξέφυγαν τὴν προσοχὴ τοῦ κ. Ἰνιέτ.

—Χμ... Παλεύει μὲ ὅλη τὴ δύναμι τῆς θελήσεώς της, γιὰ νὰ νικήση τὴ συγκίνησί της! μουρμούρισε γιὰ μιὰ στιγμὴ ὁ διαμερισματάρχης.

Κι' ἔπειτα εἶπε, φωναχτά, στὸν Ἄρχοντα τοῦ Μυστηρίου:

—Κύριε Μουρώ, ξέρετε τὶς λεπτομέρειες τῆς ὑποθέσεως... Ἂν ἐπιθυμῆτε τυχὸν συμπληρωματικὲς πληροφορίες, τὶς ὁποῖες δὲν ἀνέγραψαν ἡ ἐφημερίδες, εἶμεθα προθυμότατοι νὰ σᾶς τὶς παράσχουμε!

—Σᾶς εὐχαριστῶ, κύριε... Πρῶτα-πρῶτα θὰ ἐπιχειρήσω ν' ἀκούσω τὴ βουβὴ ἀφήγησι, τὴν ὁποία θὰ μοῦ κάνη αὐτὸ τὸ δωμάτιο μὲ ὅλα αὐτὰ τὰ ἀντικείμενα ποὺ-χει... Ἂν δὲν φωτιστῶ ἱκανοποιητικὰ ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἔρευνά μου, τότε ἴσως νὰ σᾶς παρακαλέσω γιὰ μερικὲς διασαφήσεις!..

Ἡ σιδερένια πόρτα βρισκόταν ἀκόμη στοὺς «μεντεσέδες» τῆς, μὲ σπαρμένους γύρω της ἀσβέστες ἀπ' τὸν τοῖχο.

Ὁ ταχυδακτυλουργὸς τὴν τράβηξε πρὸς τὸ μέρος του, τὴν σκούντηξε ἔπειτα, καὶ πάλι τὴν ξανατράβηξε, καὶ πάλι τὴν ξανασκούντησε.

Τὸν ἄκουσαν ἔπειτα νὰ μουρμουρίζη στὴ Λουκιανή:

—Τί λὲς ἐσύ, γι' αὐτὴν τὴν πόρτα; Θυμᾶσαι καλὰ τὸ σκέπασμα τοῦ «Σεντουκιοῦ τῶν Ἰνδιῶν»;

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη κάποιος χτύπησε στὴν πόρτα. Ἦταν ὁ θυρωρὸς μπαρμπα-Λανσάρ:

—Εἶνε κάποιος ἔξω, εἶπε, ὁ ὁποῖος σώνει καὶ καλὰ θέλει νὰ μπῆ.. Εἶνε πολὺ κακοντυμένος... Ἀπαράλλαχτος σὰν καλλιτέχνης τῆς Μονμάρτρης.. Παρ' ὅλο ποὺ τοῦ λέω, ὅτι εἶστε πολὺ ἀπασχολημένοι, ἐκεῖνος ἐπιμένει... Λέει πὼς τοῦχετε δώσει ραντεβοῦ ἐδῶ..

Ἀκούστηκε τότε ἀπέξω ἡ ρινόφωνη ὁμιλία τοῦ Σιμὸν Ἐμπέρτ, ὁ ὁποῖος ξεφώνιζε:

—Ναί, τὸ λέω καὶ τὸ ἐπιμένω.. Μοῦχετε δώσει ραντεβοῦ ἐδῶ.. Καλησπέρα σας, κύριε διαμερισματάρχα... Καλησπέρα σας, κύριοι!...

—Ὦ, συγγνώμην, ἀγαπητέ μου μαίτρ! ἔκανε τότε ὁ κ. Ἰνιέτ. Συγγνώμην!... Ξέχασα νὰ εἰδοποιήσω σχετικῶς γιὰ σᾶς, τὸ θυρωρό... Δὲν τὸν φανταζόμουν τόσο πολὺ εὐσυνείδητο!.. Καὶ τώρα, ἐπιτρέψτε μου, νὰ σᾶς συστήσω: Ἡ κυρία Μουρώ... Ὁ κύριος Σιμὸν Ἐμπέρτ, ὁ μεγάλος μυθιστοριογράφος!... Ἀπ' ἐδῶ ἐπίσης ὁ κύριος Μουρώ, σύζυγος τῆς κυρίας, ὁ «Ἄρχων τοῦ Μυστηρίου», ξέρετε, κι' ἀπ' ἐδῶ οἱ δυὸ συνεργάται μου Λαρντὺ καὶ Λεμπρετόν!...

Μόλις τελείωσαν ἐπιτέλους ἡ παραπάνω παρουσιάσεις, ὁ Σιμὸν Ἐμπὲρτ ἔσφιξε ἐνεργητικά, παράφορα, τὸ χέρι τοῦ ταχυδακτυλουργοῦ, ξεφωνίζοντας:

—Ὦ, κύριε Ἄρχοντα τοῦ Μυστηρίου!.. Παρακολούθησα τὶς παραστάσεις σας, κι' ἔμεινα ἀποσβολωμένος.. Τίποτε δὲν κατάλαβα, μὰ τὸ Θεό!... Τὰ γυμνάσματά σας εἶνε τόσο ὑπέροχα, τόσο ὑπερφυσικά, ὥστε ἂν μοῦ πῆτε πὼς σᾶς ὑπηρετοῦν πρόθυμοι σατανᾶδες, θὰ σᾶς πιστέψω ἐξάπαντος!... Ὦ, μὰ εἶστε ὑπέροχος, ἀμίμητος, ἀπαράμιλλος.. Μά, ἐξακολουθῆστε, σᾶς παρακαλῶ, τὴ δουλειά σας..

Ὁ ταχυδακτυλουργὸς ἔπειτα ἀπ' τὴ θύελλα αὐτὴ τῶν φιλοφρονημάτων, ἀνέβηκε σὲ μιὰ καρέκλα, κι' ἐξήτασε τὸ κενὸ ἐκεῖνο διάστημα—μεταξὺ πόρτας κι' ὀροφῆς—τὸ ὁποῖο ἦταν πλάτους μόλις ἑνὸς ἑκατοστομέτρου. Βεβαιώθηκε κατόπιν ὅτι τὰ κλειδιὰ συστήματος «Μπαϊὺλ» μποροῦσαν νὰ χωρέσουν ἀνάμεσα στὸ κενὸ αὐτό, ἂν τὰ ἔσπρωχνε κανένας μὲ δύναμι.

Ἔπειτα:

—Θὰ ἐπιθυμοῦσα, εἶπε, νὰ δῶ τὸ κουτὶ καὶ τὰ κλειδιά!

Πλησίασε τὸ κουτὶ σὲ μιὰ λάμπα καὶ δοκίμασε τὴ λειτουργία τοῦ κλώμματός του ἀρκετές φορές... Ἔπειτα ἀναζήτησε, μήπως ὑπῆρχαν τυχὸν μυστικὰ ἐλατήρια.. Ὕστερα ἐξέτασε λεπτομερῶς τὸ βάθος τοῦ κουτιοῦ..

Τότε χαμογέλασε:

—Κύτταξε! εἶπε στὴ Λουκιανή. Συμβαίνει αὐτὸ ἀκριβῶς, ποὺ εἶχα προβλέψει!

Χαμογέλασε κι' ἐκείνη, ἀπαντῶντας:

—Σωστά!.. Δίκηο ἔχεις!...

Ὁ κ. Ἰνιέτ ὅμως, πρόσεξε ὅτι τὸ χαμόγελό της ἦταν πονεμένο, προσποιητό, σὰν νὰ τὸ προκάλεσε ὀδυνηρὴ καὶ κρυφὴ ψυχικὴ προσπάθεια.

Τότε ὁ Ἄρχων τοῦ Μυστηρίου ξαναπῆε:

—Κύριε διαμερισματάρχα, γιὰ ἕκαναν ἐπαγγελματία τῆς λευκῆς μαγείας, ἡ διαλεύκανσις τοῦ παρόντος αἰνίγματος δὲν παρουσιάζει καμμιὰ δυσκολία.. Ἐλπίζω ὅτι ἐπέτυχα στὶς ἔρευνές μου.. Εἶχα ἤδη σχηματίσει, ἀπ' τὴν ἀνάγνωσι τῶν ἐφημερίδων μιὰ ὑποψία, τὴν ὁποία παρ' ὀλίγον νὰ σᾶς γνωστοποιήσω ἀμέσως, τότε... Προτίμησα ὅμως νὰ σιωπήσω, ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ τὴν ἐπαλήθευα... Ἔπρεπε πρῶτα νὰ ἐξετάσω τὴν πόρτα, κι' ἔπειτα τὸ ἐσωτερικὸ αὐτοῦ τοῦ κουτιοῦ...

—Καὶ ἀνακαλύψατε τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο ἐνήργησαν οἱ...

—Ναί, βρῆκα τὸν τρόπο ποὺ μεταχειρίστηκαν, γιὰ νὰ περάσουν τὰ κλειδιὰ ἀπέξω, μέσα στὸ κουτὶ αὐτό, κι' ἀνάμεσα ἀπ' τὴν πόρτα... Κυττάξτε τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ κουτιοῦ: Στὸ βάθος του ὑπάρχει μιὰ ὀπή, μικροσκοπική, ἀλλὰ φρεσκοανοιγμένη..

—Πραγματικά.. Θάλεγε κανένας ὅτι τὴν ἄνοιξαν μὲ μιὰ καρφίτσα...

—Νὰ δῶ!... Νὰ δῶ, κι' ἐγώ! πετάχτηκε τότε κι' εἶπε ὁ κ. Σιμὸν Ἐμπέρτ

—Λοιπόν, ἡ τρυπίτσα αὐτὴ τῆς καρφίτσας, ἀποτελεῖ γιὰ μένα τὴν ἀπόδειξι ποὺ χρειαζόμουν... Καὶ τώρα, ἂν τὸ ἐπιθυμῆτε, θὰ ἐπιχειρήσω νὰ ἀναπαραστήσω μπροστά σας ὅλες τὶς μεθόδους καὶ τὰ τεχνάσματα, τὰ ὁποῖα μεταχειρίστηκε ὁ δολοφόνος...

—Ὄχι.. Ὄχι ἀκόμα! ξεφώνισε πάλι μὲ λαχτάρα ὁ κ. Σιμὸν Ἐμπέρτ. Περιμένετε πρῶτα νὰ ρθῶ κοντά σας, πλάγι σας, γιὰ νὰ δῶ καλύτερα... Καὶ τώρα, ὡραῖα: Δὲν θ' ἄλλαζα τὴ θέσι μου αὐτὴ οὔτε μὲ θρόνο!..

—Δυὸ ἐργαλεῖα μόνον χρειάζομαι, κύριοι! ξαναπῆε ὁ Ἄρχων τοῦ Μυστηρίου. Πρῶτα, αὐτὸ τὸ κουβαράκι τοῦ νήματος ποὺ ὑπάρχει ἐπάνω στὸ τραπέζι, καὶ στὸ ὁποῖο, καθὼς βλέπω, δὲν ἐδόθη μεγάλη σημασία κατὰ τὶς πρῶτες ἀνακρίσεις κι' ἔρευνες.. Κι' ὕστερα, ἔχω ἀνάγκη μιᾶς καρφίτσας... Νά, παίρνω μία ἀπ' τὸ μαξιλαράκι αὐτὸ τῶν καρφιτσῶν.. Καὶ τώρα, ἀκολουθῆστε με!...

Οἱ τέσσερες ἄνδρες τὸν πρόσεχαν μὲ τεντωμένον λαιμό, ἀγκομαχῶντας κυριολεκτικῶς ἀπ' τὴν ἀγωνία τους.

(Ἀκολουθεῖ)